

Ihmeipäivät

Jousiammuntaa

Teemu ja isä rämpivät metsässä etsimässä koivunoksia illan saunavihtoihin. Isä opetti Teemua etsimään oikeanlaisia oksia: tunnistamaan kulmikkaammista lehdistä rauduskoivun ja löytämään vastoihin sopivimmat, notkeat alaoksat. Kun oksia oli tarpeeksi, isä näytti, miten ne sidotaan kauniiksi viuhkaksi ja kiinnitetään vihdaksi vanhalla polkupyörän sisäkumista leikatulla lenkillä.

Kun koko perheelle oli tehty vastat, Teemu ja isä kääntyivät takaisin mökille.

”Tehtäiskö samalla jousipyssyt?”, isä kysyi äkkiä.

”Joo!”, Teemu innostui.

Matkan varrelta löytyikin helposti sopivia oksia pyssyjen kaariksi ja nuoliin.

”Voidaanko ottaa kisa heti, kun nää on tehty?”, Teemu pyysi.

”Otetaan vaan”, isä myöntyi.

Takaisin mökillä isä veisti nuolet ja satoi narut jousipyssyjen jousiksi. Samalla Teemu maalasi maalitaulun suurelle pahvinpalalle ja kiinnitti sen puuhun. Kun kaikki oli valmista, kisa saattoi alkaa.

”Mistä lyödään vetoa?”, isä kysyi.

”Miten niin?”, Teemu ihmetteli.

”No täytyyhän pelissä jotain jännitystä olla”, isä hymyili. Teemu mietti hetken.

”Sä viet mut kylälle jätskille, jos mä voitan. Ja mä saan valita niin ison jätskin kuin haluan”, Teemu keksi.

”Hmm... Okei. Ja jos mä voitan, sä lämmität tänään saunan”, isä sanoi. ”Kun mä otan rennosti”.

”Sovittu”, Teemu myöntyi.

Isä ja Teemu paiskasivat kättä ja jousiammuntakilpailu saattoi alkaa.

Kisa oli tasaväkinen. Molemmat osuivat kaikilla nuolillaan maalitauluun - joskus paremmin, joskus heikommin.

Teemun viimeisen nuolen jälkeen tilanne oli 35-31 Teemun hyväksi. Teemu oli kolmannella kierroksella onnistunut ampumaan napakympinkin, mutta viimeinen nuoli osui kahdeksikkoon. Ihan hyvä kokonaistulos, yhtä kaikki.

Loppu oli kiinni isän viimeisestä yrityksestä. Isäkin oli ampunut hyvin, eikä hänen tarvinnut saada kuin viitonen voittaakseen. Tähän asti isän huonoin oli ollut kuusi, joten isän voitto näytti uhkaavalta. Ellei jotain yllättävää sattuisi...

Teemu mietti, miten saisi harhautettua isää.

Kun isä keskittyi tähtäämään, Teemu hymyili ja sulki silmänsä. Hän alkoi mielikuvitella. Teemu raotti suutaan ja alkoi jäljitellä miekkailun ääniä. Suusta kumpusi äänten sekamelska, joka kuulosti siltä kuin viereisissä puskipöydissä muurahaiset ja leppäkertut olisivat kiivaasti taistelleet ruusujen herruudesta. Teemu piti äänet tarpeeksi hiljaisina, jotta isä ei tunnista niitä hänen tekemiseensä, mutta tarpeeksi kovina, jotta isä kuulisi ne selvästi.

Se tepsii. Aluksi isä höristi korviaan. Hän laski jousensa ja katseli ympärilleen.

”Kuulitko tuon?”, isä kysyi.

”Minkä?”, Teemu kysyi mahdollisimman viattomasti.

”Tuon äänen. No, nyt se loppui. Ehkä se ei ollut mitään”, isä totesi ja tähtäsi.

Teemu aloitti uudelleen. Tällä kertaa hän matki mätkimistä ja pauketta, mutta piti jälleen suun niin kiinni, ettei isä huomannut äänten lähtevän hänestä.

Taas isä suoristi selkensä ja yritti tavoittaa katseellaan äänen aiheuttajaa.

”Taas se kuului!”, isä suhahti.

”Ei täällä mitään kuulu. Ammu nyt”, Teemu patisti muina miehinä.

Isä keskittyi vielä kerran. Hän venytti jousen äärimmilleen ja tähtäsi tarkasti. Juuri, kun isä ampui nuolen matkaan, Teemu päästi vielä yhden, suuren pamauksen.

Kova ääni sai isän säpsähtämään. Nuoli lensi korkeassa kaaressa suoraan pusikkoon, kokonaan ohi maalitaulusta.

”Ei voi olla totta!”, isä huudahti. Hän tutki kaikki pihapiirin puskat ja pusikot, muttei tietenkään löytänyt mysteeriaänten aiheuttajaa.

”Joko lähdetään jätskille, isä?”, Teemu kysyi. ”Ehdit sitten ajoissa takaisin lämmittämään saunaa”, hän hymyili.

Isä katsoi Teemua epäluuloisesti.

”Tässä on jotain hämää”

”Mitä muka? Sä mokasit - ja veto on veto”, Teemu totesi.

”Hmm...”

Isä näytti mietteliäältä.

Sitten hän kohautti olkiaan ja haki mökistä autonavaimet.

”No niin, mennään sitten”, isä huikkasi jo kuistilta ja avasi auton ovet.

